

Arrest

nr. 161 548 van 8 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam, alsook in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers
 van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam, alsook in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 1 juli 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissingen werden op 2 juni 2015 aan verzoekers betekend.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gelet op het arrest nr. 160.037 van 15 januari 2016 waarbij de debatten worden heropend en de partijen opgeroepen worden om te verschijnen ter terechtzitting op 4 februari 2016 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 mei 2009 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 16 september 2009 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 19 april 2010 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers bij arresten nr. 41 831 en 41 835.

Op 31 juli 2009 dienden verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), op grond van een aandoening in hoofde van hun zoon.

Op 26 juli 2012 verleende de arts-adviseur een negatief advies.

Op 2 augustus 2012 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 31 juli 2009 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing stelden verzoekers verschillende beroepen in bij de Raad.

Op 29 maart 2013 vernietigde de Raad de beslissing van 2 augustus 2012 bij arrest nr. 100 247. Op diezelfde datum verklaarde de Raad bij arrest nr. 100 255 een tweede beroep tegen deze zelfde beslissing zonder voorwerp.

Op 5 september 2012 werd een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker betekend aan verzoekers (bijlage 13quinquies).

Op 8 oktober 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 10 oktober 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 13 november 2012 verklaarde de gemachtigde tevens verzoekers' tweede verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk, waartegen verzoekers beroep instelden bij de Raad. Op 11 januari 2013 werd ook deze beslissing echter ingetrokken, waarop de Raad op 8 maart 2013 bij arrest nr. 98 518 afstand van geding vaststelde.

Op 9 januari 2013 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 28 februari 2013 weigerde het CGVS opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 15 maart 2013 werden aan verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ter kennis gebracht.

Op 22 maart 2013 bracht de arts-attaché in het kader van verzoekers' tweede verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een medisch advies uit, waarin hij stelde dat er kennelijk geen sprake was van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van deze bepaling.

Op 5 april 2013 verklaarde de gemachtigde verzoekers' tweede aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 oktober 2012 op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen deze beslissing stelden verzoekers beroep in bij de Raad, dat evenwel als laattijdig werd verworpen bij arrest nr. 114 412 van 26 november 2013.

Op 18 november 2013 verleende de arts-adviseur opnieuw een negatief advies met betrekking tot de eerste aanvraag van 31 juli 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 20 november 2013 nam de gemachtigde de beslissing waarbij verzoekers' eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing stelden verzoekers beroep in bij de Raad.

Op 18 februari 2014 besliste de gemachtigde verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren en nam hij tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 februari 2015 dienden verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 6 maart 2015 bracht de arts-attaché een medisch advies uit:

Op 9 maart 2015 verklaarde de gemachtigde deze derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Op 9 maart 2015 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), enerzijds aan tweede verzoekster en haar minderjarige zoon en anderzijds aan eerste verzoeker. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers verschillende beroepen in bij de Raad, gekend onder de rolnummers 170 578 en 170 474.

Op 7 mei 2015 dienden verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 21 mei 2015 bracht de arts-attaché Dr. B. een medisch advies uit.

Op 26 mei 2015 verklaarde de gemachtigde de medische verblijfsaanvraag van 7 mei 2015 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk, en nam hij de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan enerzijds tweede verzoekster en haar minderjarige zoon en anderzijds eerste verzoeker. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Op 26 mei 2015 nam de gemachtigde ook de beslissing tot afgifte van een inreisverbod aan tweede verzoekster.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mevrouw: M., A. (...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 26.05.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene kreeg op 05.09.2012, 18.02.2014 en 09.03.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd zodoende niet uitgevoerd. Betrokkene werd bovendien door de stad Roeselare geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar. De asielaanvraag van betrokkene werd negatief afgesloten. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aangetoond. Betrokkenen dienden ook 4 medische en 1 humanitaire regularisaties in. Deze werden allen negatief afgesloten. Gelet op al deze elementen werd gekozen om een inreisverbod van 2 jaar op te leggen.”

Op 26 mei 2015 nam de gemachtigde ook de beslissing tot afgifte van een inreisverbod aan eerste verzoeker.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer: P., A. (...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 26.05.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene kreeg op 05.09.2012, 18.02.2014 en 09.03.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd zodoende niet uitgevoerd. Betrokkene werd bovendien door de stad Roeselare geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar. De asielaanvraag van betrokkene werd negatief afgesloten. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aangetoond. Betrokkenen dienden ook 4 medische en 1 humanitaire regularisaties in. Deze werden allen negatief afgesloten. Gelet op al deze elementen werd gekozen om een inreisverbod van 2 jaar op te leggen."

Op 24 december 2015 vernietigde de Raad bij arrest nr. 159 369 de beslissing van de gemachtigde van 20 november 2013 waarbij verzoekers' eerste verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op 8 februari 2016 verwierp de Raad bij arrest nr. 161 547 het beroep ingesteld tegen de beslissing van 26 mei 2015 waarbij verzoekers' vierde verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

In datzelfde arrest vernietigde de Raad de beslissingen van 26 mei 2015 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan eerste verzoeker en aan tweede verzoekster en haar minderjarig kind.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

Zoals blijkt uit de feiten vernietigde de Raad bij arrest nr. 159 369 van 24 december 2015 de beslissing van de gemachtigde van 20 november 2013 waarbij verzoekers' eerste aanvraag van 31 juli 2009 ongegrond werd verklaard.

Als gevolg daarvan gaat de Raad er van uit dat verzoekers terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij hebben op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevinden op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 en RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112 609). Evenmin kunnen verzoekers het voorwerp uitmaken van inreisverboden, die bovendien expliciet op verwijderingsmaatregelen steunen.

Een persoon kan niet gelijktijdig het voorwerp uitmaken van een verblijfsrecht en van een bevel om het grondgebied te verlaten vergezeld van een inreisverbod. De afgifte van een attest van immatriculatie heeft als gevolg dat de bevelen evenals de inreisverboden van 26 mei 2015 uit het rechtsverkeer verdwijnen en geen rechtsgevolgen meer kunnen ressorteren.

De Raad wijst eveneens op artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. [...]"

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]"

Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat er geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

In de bestreden inreisverboden wordt gesteld: *"De beslissing tot verwijdering van 26.05.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod."*

Zoals blijkt uit het feitenrelaas, werden deze bevelen om het grondgebied te verlaten waarnaar verwezen wordt in de bestreden inreisverboden, vernietigd door de Raad bij arrest nr. 161 547 van 8 februari 2016.

Nu de beslissingen tot verwijdering van 26 mei 2015 waarop de bestreden inreisverboden expliciet steunen, werden vernietigd, kunnen de inreisverboden niet langer staande blijven zodat deze evenzeer moeten worden vernietigd.

De Raad acht het aangewezen deze inreisverboden eveneens uit het rechtsverkeer te verwijderen omwille van de rechtszekerheid, dermate dat verweerder de mogelijkheid heeft een nieuw onderzoek te doen nu conform artikel 74/11, § 3, laatste lid het inreisverbod niet kan ingaan tegen de bepalingen zoals onder meer gedefinieerd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en als gevolg van de vernietiging in het arrest met nummer 159 369 de gemachtigde tot een nieuw onderzoek ten gronde van de eerste aanvraag van 31 juli 2009 gehouden is.

Ter zitting van 4 februari 2016 echter kan verweerder deze redenering niet volgen. Vooreerst verwijst hij naar zijn betoog zoals hij dat heeft uiteengezet in de gevoegde zaken RvV 170 474 en RvV 170 578 en in de zaak RvV 174 347. Dit betoog werd reeds uitgebreid door de Raad beantwoord in de arresten met nr. 161 546 en nr. 161 547, waarnaar de Raad dan ook integraal verwijst.

Meer bijzonder herhaalt de Raad dat de Raad van State in zijn arrest nr. 233.201 van 10 december 2015 op het volgende heeft gewezen. Artikel 1, § 1, eerste lid van de wet van 19 juli 1991 met betrekking tot de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten voorziet dat: *“1° bevolkingsregisters waarin ingeschreven worden op de plaats waar zij hun hoofdverblijfplaats gevestigd hebben, ongeacht of zij er aanwezig dan wel tijdelijk afwezig zijn, de Belgen en de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn om voor een langere termijn dan drie maanden in het Rijk te verblijven, die gemachtigd zijn zich er te vestigen, of die om een andere reden ingeschreven worden overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met uitzondering van de vreemdelingen die zijn ingeschreven in het in 2° bedoelde register”*. Onder de vreemdelingen *“die om een andere reden [dan de toelating of machtiging voor een langere termijn dan drie maanden] ingeschreven worden overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980”*, bedoelt men onder meer de vreemdelingen wiens aanvraag om machtiging tot verblijf, gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk werd verklaard. Artikel 7, lid 2 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet voorziet inderdaad dat: *“Behoudens de gevallen voorzien in artikel 9ter, § 3 van de wet, geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A.[...].”* Bijkomend stelt artikel 6, § 1, lid 1 van de voormelde wet van 19 juli 1991: *“De gemeente geeft aan de Belgen een identiteitskaart, aan de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn om voor een langere termijn dan drie maanden in het Rijk te verblijven of die gemachtigd zijn zich er te vestigen een vreemdelingenkaart, en aan de vreemdelingen die om een andere reden ingeschreven worden in de bevolkingsregisters overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verblijfsdocument. De identiteitskaart, de vreemdelingenkaart en het verblijfsdocument gelden als bewijs van inschrijving in de bevolkingsregisters”*, bijgevolg ontvangen de betrokkenen wiens aanvraag om verblijfsmachtiging, gestoeld op artikel 9ter, ontvankelijk werd verklaard, een “verblijfsdocument”.

De Raad van State vervolgt in het voormelde arrest nr. 233.201 dat de afgifte van dit verblijfsdocument impliceert dat de betrokkenen een verblijfsrecht hebben nadat hun aanvraag om verblijfsmachtiging, gesteund op artikel 9ter, ontvankelijk verklaard werd in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van de aanvraag. De Raad van State concludeert dat het bestreden arrest op wettige wijze kon oordelen dat het attest van immatriculatie gegeven aan de betrokkenen, de toekenning van een tijdelijke verblijfsgrond impliceert dat dit niet tegelijk kan bestaan met het eerder bevel om het grondgebied te verlaten, waarop het inreisverbod was gesteund.

Verweerder wenst in het kader van het inreisverbod nog aan te stippen, dat zelfs indien de Raad de bevelen van 26 mei 2015 als impliciet ingetrokken zou beschouwen en zou vernietigen, de inreisverboden eveneens steunen op het niet uitvoeren van twee andere bevelen. De Raad stelt vast dat de bestreden inreisverboden wel degelijk expliciet stellen *“de beslissing tot verwijdering van 26.05.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*, zodat nu deze verwijderingsbeslissingen daar expliciet op steunen, deze niet langer staande kunnen blijven. Waar er verder in de inreisverboden ook nog wordt verwezen naar andere niet uitgevoerde bevelen, herhaalt de Raad dat het arrest nr. 159 369 van 24 december 2015 de beslissing van 20 november 2013 vernietigde waarbij de eerste aanvraag van 31 juli 2009 ongegrond wordt verklaard. Ook een eerdere ongegrondheidsbeslissing van 2 augustus 2012 volgend op de eerste aanvraag werd vernietigd bij arrest nr. 100 247. Bijgevolg dient de Raad het gezag van

gewijsde van deze arresten te respecteren en moeten deze vernietigde ongegrondheidsbeslissingen, die onwettig werden bevonden, worden geacht nooit te hebben bestaan en vallen verzoekers terug op de ontvankelijk verklaarde aanvraag van 31 juli 2009 (RvS 18 december 2014, nr. 229.610). De bevelen waarop verweerder wijst, dateren allen van na het ontvankelijk verklaren van de aanvraag van 31 juli 2009 en werden dus afgegeven terwijl verzoekers een hangende ontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hadden.

Verder verwijst verweerder naar artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet en stelt dat een opheffing of opschorting mogelijk is van het inreisverbod indien verzoekers dit in het herkomstland gaan vragen. Hij meent dat een attest van immatriculatie geen afbreuk kan doen aan het rechtsgeldig inreisverbod. Hij erkent weliswaar dat het indienen van een medische regularisatieaanvraag en een asielaanvraag wel mogelijk is. Tegelijk meent verweerder dat het “beleid” van het vernietigen van de bevelen en inreisverboden volgend op het vernietigen van een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard, vreemdelingen onverwijderbaar maakt, hetgeen niet in lijn zou zijn met de Terugkeerrichtlijn. De raadsman van verzoekers repliceert dat op vandaag, nu verzoekers een hangende aanvraag op grond van artikel 9ter hebben, zij niet kunnen geacht worden een opheffing te gaan vragen in hun herkomstland. Bovendien meent de raadsman van verzoekers dat het niet aan de Raad toekomt een “beleid” te voeren, doch dat hij de wet dient toe te passen en dat vooreerst dient onderzocht te worden of het terugsturen naar het herkomstland in lijn is met artikel 3 van het EVRM, 4 van het Handvest en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wederom kan de Raad verweerders betoog niet volgen. Zoals uitgebreid uiteengezet blijkt uit de voormelde rechtspraak van de Raad van State dat inreisverboden onverenigbaar zijn met het hebben van een verblijfsgrond, zelfs al is deze tijdelijk, zoals gematerialiseerd in een attest van immatriculatie dat het rechtstreeks gevolg is van het vernietigingsarrest nr. 159 369. Er kan inderdaad niet ernstig worden betoogd, gezien het tijdelijk verblijfsrecht waarover verzoekers beschikken en gezien het bepaalde in artikel 74/11, § 3, laatste lid van de Vreemdelingenwet, dat verzoekers er eerst zouden toe gehouden zijn in het herkomstland de opheffing of schorsing van het inreisverbod te vragen. Tot slot is het inderdaad niet aan de Raad enig “beleid” te voeren, doch de Europese regelgeving zoals omgezet in de Vreemdelingenwet en de relevante Koninklijke Besluiten toe te passen en het gezag van gewijsde van zijn arresten te (laten) respecteren (RvS 18 december 2014, nr. 229.610). De Raad ondergraaft hierbij geenszins de effectieve toepassing van de Terugkeerrichtlijn, nu artikel 11, lid 5 van de Terugkeerrichtlijn door de Belgische wetgever werd omgezet in het voormelde artikel 11, § 3, laatste lid van de Vreemdelingenwet en dit artikel juist stelt dat een inreisverbod niet kan ingaan tegen de bepalingen zoals gedefinieerd in artikel 9ter en verzoekers een hangende aanvraag hebben.

Om deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opgeworpen door verweerder en over het door verzoeker aangehaalde middel en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlagen 13sexies) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES